

ЧИ МАЮ Я ПРАВО 2.0 ?

Матеріали II Всеукраїнської науково-практичної студентської конференції
(Житомир, 23 квітня 2026 р.)

Але якщо детальніше розглянути цю тему, то можна зрозуміти, що свобода слова не є абсолютною, адже ця тема має свої нюанси на які необхідно звернути увагу.

Звертаючись до конституції можна зрозуміти, що її можуть обмежити заради громадського порядку, безпеки громадян та їх репутації, національної безпеки і т.д.

При всій свободі слова, ми не маємо права чинити те, що несе негативні наслідки для інших та їх життя. Це правило є досить розумним, адже потрібно завжди розуміти межі дозволеного. Це допомагає нам зберігати певний баланс між «хочу» та «можу». Але не завжди заборона чогось – це обмеження прав.

Ми маємо достатньо можливостей щодо свободи слова, тому дотримання конкретних виключень є логічним та справедливим. Інколи може здаватися, що це не так. Проте, варто задуматися: чи змінилася б ваша думка, якби це торкнулося вас, чи ваших близьких? Тому, інколи, не все так однозначно, як здається. Адже, не завжди можна відразу зрозуміти зв'язок між свободою слова та загальною безпекою.

Отже, при всьому цьому ми можемо вільно висловлювати свої бажання, ідеї, прагнення, думку. Ми маємо можливість критикувати владу та розповсюджувати інформацію, якщо вона не несе шкоди. Тому кожен з нас може сказати про те, що він має право на свободу слова. Адже, це не просто вільне висловлення. В першу чергу – це головне право кожної вільної людини в нашому суспільстві.

Кушнерик К.О.

Юридичний інститут Київського
національного економічного
університету імені Вадима Гетьмана»
kushnerykkarolina8@gmail.com
місто Київ

ЧИ МАЮ Я ПРАВО НА ЗАБУТТЯ В ІНТЕРНЕТІ?

У сучасному інформаційному суспільстві інтернет став невід'ємною частиною життя людини. Соціальні мережі, новинні сайти та інші онлайн-платформи щодня накопичують значні обсяги інформації. Будь-яка публікація, фотографія чи коментар можуть залишатися доступними протягом багатьох років.

У зв'язку з цим постає питання: чи маю я право на забуття в інтернеті та чи можу вимагати видалення інформації про себе, якщо вона втратила актуальність або порушує мої права?

Право на забуття зазвичай розуміють як можливість особи вимагати видалення або обмеження доступу до інформації про себе, якщо вона є застарілою, недостовірною або непропорційно втручається у приватне життя. Це право тісно пов'язане із захистом честі, гідності та приватності людини. Важливим кроком у розвитку цього права стало рішення Суду Європейського Союзу у справі Google Spain (2014), яке дозволило вимагати видалення з результатів пошуку посилань на інформацію, що втратила актуальність. Згодом право на стирання персональних даних було закріплено у статті 17 Загального регламенту Європейського Союзу про захист даних (GDPR).

В Україні право на забуття прямо не закріплене, однак існують правові норми, які створюють підґрунтя для його реалізації.

Зокрема, стаття 32 Конституції України гарантує кожному право на недоторканність приватного життя. Цивільний кодекс України передбачає можливість захисту честі, гідності та ділової репутації, а Закон України «Про захист персональних даних» надає певні механізми контролю за обробкою персональної інформації. Водночас відсутність чіткої процедури реалізації права на забуття значно ускладнює його практичне застосування.

На практиці видалення інформації з інтернету часто є складним і тривалим процесом. Люди змушені звертатися до адміністрацій платформ, подавати запити або навіть звертатися до суду. Проте навіть після видалення інформації з окремого ресурсу вона може залишатися доступною у копіях, архівах або кеші пошукових систем. Таким чином, інтернет фактично не передбачає ефективних механізмів повного забуття інформації.

Водночас реалізація права на забуття повинна враховувати баланс між правом людини на приватність і правом суспільства на доступ до інформації. Наприклад, інформація про злочини, корупцію або діяльність публічних осіб може мати суспільне значення і не повинна безпідставно видалятися.

На мою думку, право на забуття є реальним і необхідним, однак в Україні воно забезпечується недостатньо ефективно. Для його повноцінної реалізації необхідно вдосконалити національне законодавство, зокрема ухвалити нормативні акти, які передбачатимуть чіткі процедури видалення або обмеження доступу до персональної інформації. Важливим також є підвищення відповідальності інтернет-платформ за неналежне реагування на обґрунтовані звернення користувачів та розвиток цифрової грамотності суспільства.

Отже, право на забуття є важливим елементом захисту прав людини в умовах цифрової епохи. Хоча окремі правові механізми вже існують, їх недостатньо для повноцінної реалізації цього права. Подальший розвиток законодавства та правозастосовної практики у цій сфері є необхідним для забезпечення належного балансу між приватністю людини та свободою інформації.